

Uitgifte

Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 3 augustus 2015
Rolnummer 2014/AB/630

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekeliijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

A. C.,

appellante, vertegenwoordigd door mr. DE KEERSMAECKER K. loco mr. BIESEMANS Bart,
advocaat te 1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. KRUIJEN V. loco mr. DE BOCK Ernest, advocaat te
1800 VILVOORDE, Xavier Buissetstraat 26

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 19 mei 2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7e kamer (A.R. 12/14109/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 19 juni 2014,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 7 mei 2015. De zaak werd in voortzetting gezet op de openbare terechtzitting van 11 juni 2015, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar

ministerie heeft een mondeling advies gegeven op de openbare terechtzitting van 18 juni 2015 waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 29 juli 2015. Om reden van interne organisatie tijdens de gerechtelijke vakantie, wordt de uitspraak verdaagd tot op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw A. was langdurig werkloos. Begin 2009 werd de procedure opgestart van de activering van het zoekgedrag naar werk, zoals bepaald in de artikelen 59 bis tot 59 decies van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering. Vermits het eerste evaluatiegesprek, dat plaatsvond op 24 februari 2009, negatief was werd een schriftelijke overeenkomst opgesteld waarin de verplichtingen werden opgenomen die mevrouw A. tijdens de volgende maanden diende na te leven. Mevrouw A. diende:

- (1) opnieuw contact op te nemen met de VDAB met het oog op een verdere begeleiding,
- (2) zich in te schrijven bij drie interim-, selectie - of wervingbureaus,
- (3) werkaanbiedingen op volgen via gespecialiseerde websites en vervolgens te solliciteren voor minstens twee vacatures per maand,
- (4) zich opnieuw in te schrijven bij Actiris en deze inschrijving regelmatig te vernieuwen.

Mevrouw A. zou ten vroegste vier maanden later opnieuw opgeroepen worden voor een gesprek voor de beoordeling van haar zoekgedrag naar werk.

2.

Mevrouw A. werd uiteindelijk slechts uitgenodigd voor het tweede evaluatiegesprek op 31 juli 2012. Dit was het gevolg van het feit dat zij, na de ondertekening van de overeenkomst, langere periodes van tewerkstelling had en ook langdurig een collectieve deeltijdse beroepsopleiding had gevolgd.

De evaluatie op 31 juli 2012 was negatief. Volgens het verslag had mevrouw A. slechts deels voldaan aan de tweede verbintenis, en in het geheel niet voldaan aan de derde en vierde verbintenis. Het verslag vermeldde verder: "Betrokkene werkt op beperkte schaal en heeft onvoldoende bewijzen kunnen voorleggen om te bewijzen dat ze op zoek is naar voltijdse arbeid en/of om te kunnen overtuigen dat de betrokkene haar overeenkomst heeft nageleefd".

Mevrouw A. werd, in toepassing van artikel 59 quinquies van het werkloosheidsbesluit, uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier maanden (beslissing van 2 augustus 2012). Verder werd een tweede activeringsovereenkomst opgesteld.

3.

Bij verzoekschrift van 31 oktober 2012 heeft mevrouw A. beroep aangetekend bij de arbeidsrechtbank te Brussel tegen deze beslissing.

Bij vonnis van 19 mei 2014, dat haar ter kennis gebracht 27 mei 2014, heeft de arbeidsrechtbank te Brussel het beroep van mevrouw A. als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 19 juni 2014 heeft mevrouw A. hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

Mevrouw A. stelt dat uit het verslag zelf van het tweede evaluatiegesprek voldoende blijkt dat zij zeer actief was tijdens de evaluatieperiode. Zij volgde een deeltijdse beroepsopleiding en sollicitatietraining, werkte als interim, was zelfstandige in bijberoep, had stage gelopen op de werkvloer en regelmatig gewerkt. Bovendien beschikte zij wel degelijk over een aantal bewijzen van sollicitatie. Mevrouw A. stelt verder dat de evaluatie ten onrechte geen rekening hield met haar ernstige medische problematiek, waardoor zij zware fysieke arbeid onmogelijk kon uitoefenen.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wijst erop dat mevrouw A. slechts deeltijds werkte en de in de overeenkomst opgenomen verplichtingen niet heeft nageleefd.

2.

Overeenkomstig artikel 59 bis ev. van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit), zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, volgt de directeur van het gewestelijk werkloosheidsbureau het actieve zoekgedrag op van de werkloze, evenals van de jonge werkloze.

De reglementering, waarvan de redactie bijzonder complex is, voorziet volgende stappen.

Na het verstrijken van de termijn, zoals voorzien in artikel 59 bis van het werkloosheidsbesluit, wordt de werkloze opgeroepen voor het eerste gesprek over zijn zoekgedrag naar werk. Is de evaluatie positief, dan wordt dit ter kennis gebracht van de werkloze, aan wie op dat ogenblik geen verdere eisen worden gesteld en die alleen in een verdere fase opnieuw kan opgeroepen worden voor een evaluatie van zijn zoekgedrag. Is de evaluatie negatief dan wordt de werkloze uitgenodigd om een schriftelijke overeenkomst te ondertekenen, waarin hij zich verbindt een aantal concrete acties uit te voeren die van hem verwacht worden tijdens de volgende maanden. In principe komt er een tweede evaluatie na vier maanden. Deze termijn kan echter verlengd worden o.m. wanneer de werkloze inmiddels tewerkgesteld is. Is de evaluatie positief, dan wordt de activeringsprocedure voorlopig afgesloten. Is de evaluatie negatief dan loopt de werkloze een sanctie op van 2 maanden tot 4 maanden, naargelang zijn gezinssituatie. Bovendien wordt een tweede overeenkomst opgesteld, met vermelding van de concrete acties die de werkloze dient te ondernemen tijdens de nieuw vastgelegde termijn. Is ook na de tweede overeenkomst de evaluatie negatief, dan wordt de werkloze voor onbepaalde duur uitgesloten uit de werkloosheid en kan hij slechts terug werkloosheidsuitkeringen te verwerven, nadat hij een voldoende aantal arbeidsdagen gepresteerd heeft.

3.

Het Hof van Cassatie heeft in zijn arrest van 9 juni 2008 (*Soc. Kron.* 2009, p. 141) geoordeeld dat de verbintenissen, die door de werkloze worden opgenomen in het kader van artikel 59 quater en quinquies van het werkloosheidsbesluit, moeten beschouwd worden als echte burgerlijke verbintenissen. Aldus heeft de rechter, die gevat wordt door een beroep tegen een beslissing van de gewestelijk directeur van het werkloosheidsbureau, gesteund op de niet naleving van een dergelijke overeenkomst, niet de bevoegdheid om het adequaat of aangepast karakter van de verplichtingen, die in de overeenkomst zijn opgenomen, te appreciëren. Hij heeft echter wel de bevoegdheid om na te gaan of de werkloze de opgenomen verbintenissen al dan niet heeft nagekomen.

Vermits de overeenkomst afgesloten tussen de werkloze en de gewestelijk directeur dient beschouwd te worden als een verbintenis naar burgerlijk recht, dan zijn daarop echter ook de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek van toepassing, zoals opgenomen in artikel 1134 van dit wetboek, in het bijzonder dat de overeenkomsten te goeder trouw moeten uitgevoerd worden. De rechtspraak aanvaardt in dit verband meer en meer, met verwijzing naar de goede trouw en naar de theorie van het rechtsmisbruik (omdat in de rechtspraak van het Hof van Cassatie de imprevisieel niet aanvaard wordt), dat er sprake kan zijn van rechtsmisbruik, wanneer één van de contracterende partijen weigert rekening te houden met de gewijzigde omstandigheden, die zich sinds het aangaan van de overeenkomst hebben voorgedaan, en vasthoudt aan de letterlijke uitvoering van een overeenkomst, zoals die oorspronkelijk voorzien was. (Voor voorbeelden: zie S. VAN LOOCK. "De imprevisieel in

Belgie .."? *TBBR* 2013, n°9, p. 447 e.v.; C LEBON, "Erkenning imprevisie via ruime interpretatie van overmacht", *NJW*, 2015/315, p. 203).

Verder dient eveneens toepassing gemaakt te worden van de regels inzake overmacht die de uitvoering van de overeenkomst onmogelijk maken (zie o.m. Arbeidshof Luik, 14 december 2012, *Soc. Kron.* 2014, p. 248).

4.

Bijzonder aan de huidige betwisting is uiteraard de vaststelling dat de overeenkomst, die de verplichtingen bevatte die mevrouw A. diende na te komen, opgesteld werd op 24 februari 2009 (en in principe voorzien was voor een periode van vier maanden), en dat de uiteindelijke evaluatie slechts gebeurde op 31 juli 2012, dit ten gevolge van het feit dat, op initiatief van de facilitator, de evaluatie regelmatig uitgesteld werd, omdat mevrouw A. opleidingen volgde of tewerkgesteld was.

De vraag die dan ook aan de orde is - en waaromtrent de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening herhaaldelijk ondervraagd werd door het openbaar ministerie - is in welke mate bij de evaluatie is teruggevallen op de vier "formele" voorwaarden, zoals die vastgelegd werden meer dan drie jaar vroeger, dan wel of ook rekening werd gehouden met wat in tussentijd gebeurd was, en of mevrouw A. , op het ogenblik dat zij werd opgeroepen voor een evaluatie, in kennis werd gesteld van de basis waarop de evaluatie zou gebeuren. Uit de voorgelegde beslissing, en de door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening bijgebrachte brieven van de gewestelijk directeur, blijkt dat de evaluatie van 31 juli 2012 gebeurde in functie van de 4 verplichtingen die vastgelegd werden op 24 februari 2009. Verder blijkt dat mevrouw A. , wanneer zij opgeroepen werd voor het evaluatiegesprek van 31 juli 2012, niet werd geïnformeerd over de criteria op basis waarvan de evaluatie zou gebeuren.

5.

Uit het evaluatieverslag, en de verder ter zitting bijgebrachte gegevens, blijkt dat mevrouw A. sinds de overeenkomst van 24 februari 2009, zeker niet passief is gebleven, maar integendeel actief heeft meegewerkt met een begeleiding door de VDAB, en verder ruime periodes van tewerkstelling heeft gehad.

Mevrouw A. heeft van 27 april 2009 tot 6 januari 2010 een collectieve deeltijdse beroepsopleiding gevolgd, georganiseerd door de VDAB. In deze collectieve beroepsopleiding was begrepen een persoonsgerichte vorming van 27 april 2009 tot 27 september 2009 en een stage op de werkvloer van 28 september 2009 tot 14 december 2009. Aansluitend is er nog een sollicitatietraining geweest van 27 januari 2010 tot 24 februari 2010.

Vanaf 22 maart 2010 is zij beginnen te werken en heeft zij gedurende circa drie maanden fulltime gewerkt bij de vennootschap voor Food Story (32,50/38). Daarna heeft zij een korte

periode interims gedaan, en heeft zij opnieuw gewerkt vanaf 1 oktober 2010 tot 22 juli 2011, d.w.z. 10 maanden. Vanaf november 2011 werkte zij deeltijds via een interim kantoor, blijkbaar in functie van de beschikbare arbeid. Mevrouw A. heeft ook in juli 2011 de toelating gekregen om een zelfstandige nevenactiviteit uit te oefenen tijdens haar werkloosheid.

6.

In het licht van dit parcours diende mevrouw A. er zich niet aan te verwachten dat zij op 31 juli 2012 zou beoordeeld worden in functie van een overeenkomst die meer dan drie jaar vroeger werd opgesteld, en die er uitsluitend op gericht was haar sollicitatiegedrag te beoordelen. De situatie was op 31 juli 2012 zo substantieel veranderd, dat de evaluatie niet meer exclusief kon gebeuren op basis van de overeenkomst van 2009, maar noodzakelijk diende rekening te houden met de opleidingen en tewerkstellingen van mevrouw A. in de tussenperiode. Tijdens de periodes waarin zij werkte kon van mevrouw A. uiteraard niet geëist worden dat zij verder bleef solliciteren. Hetzelfde geldt, althans in zekere mate, voor de lange periode van beroepsopleiding, die door mevrouw A. gevolgd werd op initiatief van de VDAB.

Verder blijkt uit het dossier dat mevrouw A. voor de rechtbank en het hof heeft voorgelegd, dat zij in gans de betrokken periode, wel regelmatig gesolliciteerd heeft en, dit globaal gezien, gemiddeld meer dan twee maal per maand. Mevrouw A. heeft blijkbaar deze documenten niet meegebracht naar het tweede evaluatiegesprek. Dit is ook niet verwonderlijk. Mevrouw A. moest er zich in redelijkheid niet aan verwachten dat, gelet op het tijdsverloop en de regelmatige arbeid die ze in tussentijd verricht had, de evaluatie strikt formeel zou gebeuren op basis van de oorspronkelijke overeenkomst.

Door dit wel te doen heeft de facilitator de overeenkomst tussen partijen niet te goeder trouw uitgevoerd. Hij had moeten rekening houden met de gewijzigde omstandigheden, en mevrouw A. uitdrukkelijk vooraf moeten verwittigen over de wijze waarop de evaluatie zou gebeuren. Overigens heeft de facilitator, door te verwijzen naar het feit dat teveel deeltijds gewerkt werd, elementen in zijn beoordeling betrokken, die niet in de evaluatie overeenkomst waren opgenomen.

7.

In de mate dat in het evaluatieverslag aan mevrouw A. verweten wordt onvoldoende gesolliciteerd te hebben voor voltijdse betrekkingen en zich beperkt te hebben tot deeltijdse betrekkingen, moet op basis van de door mevrouw A. voor het hof aangevoerde medische documenten aanvaard worden dat mevrouw A. , minstens sinds begin 2012 aangetast was door een ernstige medische aandoening (reumatische polyartritis, o.m. aan beide handen), die werken, en zeker fulltime werken, voor haar zeer moeilijk maakten. Uit de gegevens aangebracht voor het hof blijkt verder dat mevrouw A. later erkend werd in de ziekteverzekering en dat het derde evaluatiegesprek ook niet doorging ingevolge haar ziekte.

De omstandigheid dat mevrouw A. niet uiterlijk op het ogenblik van haar eerste evaluatiegesprek melding gemaakt heeft van haar medische problemen, houdt niet in dat met deze medische problemen geen rekening kan gehouden worden bij de evaluatie van de uitvoering, die gegeven is aan de overeenkomst. Artikel 59 nonies § 2 van het werkloosheidsbesluit bepaalt enkel dat voor de persoon, die op het ogenblik van het eerste evaluatiegesprek een arbeidsongeschiktheid van meer dan 33% heeft van minstens twee jaar, de activering stopgezet wordt. Anderzijds zijn er in casu meer dan drie jaar verlopen tijdens het eerste en tweede evaluatiegesprek. Het staat niet vast dat de medische aandoeningen van mevrouw A. reeds bestonden - of invaliderend waren - op het ogenblik van het eerste evaluatiegesprek.

8.

De bestreden administratieve beslissing moet op die basis vernietigd worden.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

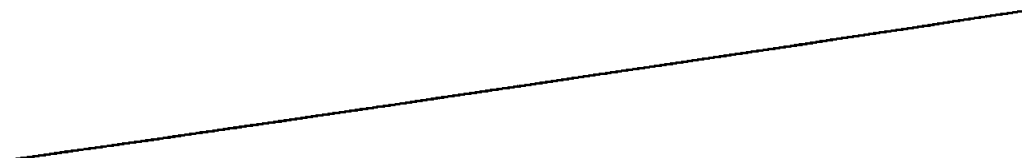
Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop geen repliek van partijen.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzend,

Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond. Vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 2 augustus 2012 waarbij mevrouw A. uitgesloten werd uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier maanden.

Veroordeelt, in overeenstemming met art. 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw A. op 160,36 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Jean BOULOGNE,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

Jean BOULOGNE

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 3 augustus 2015 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN